

**VISIE, DOELSTELLINGEN en OPDRACHT van de
SECTOR**

‘DIENSTBAAR AAN EN IN DE GEMEENSCHAP !’ :

*** Even stilstaan bij :**

Als men vandaag, vanuit ons gelovig-zijn, iets wil opbouwen en levendig 'n levengevend wil houden in een cultuur vol kansen en uitdagingen, waarin geloven een steeds kleinere plaats schijnt in te nemen; in een samenleving waar 'samenwerken tussen gemeenschappen en zelfs het begrip 'gemeenschap'' zoveel verschillende betekenissen krijgt en voor sommigen geen betekenis meer heeft; in een wereld die zoekend snakt naar ware vrede, bevrijding, gerechtigheid, zingeving; in een Kerk die volgens de ene zoveel te bieden heeft, volgens de andere niet meer hoeft en vaak zo klein en onmachtig is; in een situatie waarin ondanks veel mooie inzet de kloof steeds groeit tussen een dragende, actieve (maar ouder wordende) kern en het grootste deel van de mensen, vooral van jonge mensen

Dan vraagt men zich af :

- hoe moet men zich dit voorstellen?
- voor wie dient de sector/federatie?
- wat is de plaats van de sector/federatie in een pluralistische samenleving?
- wat moet de sector/federatie nog wel doen; en wat niet meer?
- hoe omgaan met het gevoel van overvraging?
- en toch creatief werken aan toekomstgerichte keuzen

in dienst van het leven van mensen : om Jezus' Boodschap te vertalen naar deze tijd om mensen te verzamelen in een levensnabij gemeenschap, in een mensnabij dienenom => vanuit welke geest dient de sector/federatie te leven om gist te zijn in de samenleving van vandaag?

Wij moeten er over waken :

- 'open en gastvrij' te blijven;
- ons, uit zelfbehoud, niet af te sluiten van het 'leven' plaatselijk of globaal;
- ons niet in te graven, terug te trekken.

Het verbinden van ons gelovig leven/zijn met ons leven/zijn in de plaatselijke gemeenschap gebeurt veel te weinig. Daardoor loopt de parochie/federatie vandaag het gevaar een holle structuur te worden. Het zal dus zeer belangrijk zijn dat onze gezamenlijke werking ook een intens geloofsgebeuren is en blijft, waarin wij het evangelie in relatie brengen met/leggen op het dagdagelijkse leven.

Wij zullen dus ook moeten stilstaan bij vragen als :

- welke geloofsgemeenschap willen en kunnen wij zijn?
- waarop kan een plaatselijke samenleving voortaan rekenen
- als er christenen in haar midden wonen?
- welk gezicht willen wij hebben/uitdragen hier op de plaats waar wij samenwonen met anderen?

- wat is onze inbreng, onze meerwaarde,

Wat wij vandaag in praktijk brengen bepaalt onze toekomst!

=> de gelovige dienst aan onze gemeenschap :

- moed geven om te leven, te werken, te beminnen, onze samenleving menselijker te maken, ...
- vanuit de evangelische waarde van liefde, gerechtigheid, solidariteit, openheid, gelijkheid, ...
- oproepen om 'kleine profeten' te zijn in deze wereld :
bouwers aan een heilvolle buurt, werkkring, samenleving, gezin, dienstverlening, ...

Ook een gezonde openheid voor pluralistische samenwerking getuigt van geloof in eigen talenten en openheid voor andersdenkenden; en wil niet zeggen dat onze eigen christelijk-evangelische identiteit moet verzwegen worden.

Maar tegelijkertijd zitten wij met kiespijn ... wij moeten kiezen ... met pijn in het hart.

Wij moeten met z'n allen op zoek om, binnen de mogelijkheden én beperktheden van parochies, sectoren en federatie, uit te maken : wat nog wel? Wat niet meer? Wat moet?

Dat doet pijn. Het lijkt erop dat wij bij dat kiezen alleen maar te verliezen hebben.

Dat hoeft echter niet zo te zijn!

Moeten wij dat kiezen niet méér bekijken vanuit :

- voor wie kiezen wij?
- aan wie verbinden wij het beste van onszelf?

Natuurlijk kiezen wij voor iedereen, of ieder die op onze weg komt, althans in de mate van onze mogelijkheden.

Maar : als wij kiezen in het spoor van Jezus, zoals de eerste christenen, dan hebben wij toch een welbepaalde voorkeur waar te maken. Jezus beleefde in ieder geval Zijn ware diepte vanuit Zijn verbondenheid met de kansarmen, de zoekenden, de 'kleine, kromgebogen' mensen.

God-menselijk was Hij daarin!

Vanuit die keuze bekeek Hij al het overige.

En bekijkt Hij ook zijn Kerk ...

en dus ook onze parochies en federatie met haar sectoren.

Om te vermijden dat wij ons verloren kunnen voelen bij een onbereikbaar ideaalbeeld zullen wij moeten nadenken over belangrijke prioriteiten en nieuwe keuzen.

Wij zullen vanuit deze evangelische bewogenheid afspraken moeten maken en doelbewust beslissen over wat wij wensen te zijn en te doen; over wat daarvan best ter plaatse gebeurt, met respect voor de eigenheid van de plaatselijke geloofsgemeenschap, en wat op het vlak van de federatie/sectoren om energie te sparen, krachten te bundelen, elkaar aan te vullen ...

Ook in deze crisissituatie moeten wij, al dan niet in overleg/samenwerking met anderen, creatief blijven zoeken naar nieuwe, zinvolle projecten, geënt op de huidige noden en parallel aan de werking van huidige initiatieven.

Maar dit alles in het geloof

dat de Algoede, wiens Naam luidt : 'Ik zal er zijn voor jullie!' ook hier en nu voor ons begaanbare wegen opent en met ons op weg gaat.

*** Gemeenschapsvorming :**

De vanzelfsprekendheid rond parochie /federatie is al lang aan het wegebben.

Daarom is het belangrijk :

- zorg te dragen voor de wijze waarop wij ons bekend maken naar buiten
- door zowel aan de plaatselijke inwoners als aan de toevallige toerist of de zoekende mens, duidelijk te maken waarvoor wij staan
- om op zo'n wijze (zichtbaar en bereikbaar) aanwezig te zijn dat men kan en durft contact op te nemen.

Een parochie/federatie probeert dicht bij het leven van mensen zorgzaam aanwezig te zijn. Wat er bij mensen gebeurt aan vreugde en pijn gaat haar ter harte. De kwaliteit van het plaatselijk samenleven is daarom ook mede haar zorg. Daarom probeert zij dienstbare partner te zijn in alles wat er aan goede dingen gebeurt.

Haar voorkeur gaat daarom uit naar zieken, rouwende, vereenzaamde, kansarme, ... mensen.

Natuurlijk probeert de parochie/federatie zelf in elk geval een getuigenis van gemeente onderlinge liefde af te leggen.

Onze federatie zou voor onze christelijke geloofsgemeenschappen een stimulans moeten zijn om zich verder te ontplooiën als 'Volk van God onderweg' : een gemeenschap van zussen en broers die zich door Jezus laten inspireren en door hun levengevende verbondenheid meebouwen aan het 'Rijk Gods' ter plaatse en in heel de wereld.

Maar schaalvergroting kan leiden tot een Kerk die vervreemdt van de mens en tot een geloof dat niets meer met het leven te maken heeft. Daar kan geen toekomst van uitgaan.

Plaatselijke vitaliteit zet wel aan tot navolging, omdat 'geloof en leven, kerk en wijk, parochie en verenigingsleven, hier vanzelfsprekend bij elkaar komen; en op de schakelmomenten van het bestaan waarden als verbondenheid, samenhang, nabijheid, elkaar dragen, ... extra betekenis geven.

De neiging bestaat echter dat verschillende werkgroepen een zelfstandig leven gaan leiden :

dit naast elkaar werken bevordert de gemeenschapsvorming niet.

=> Hebben wij als beleid nog zicht op wat er allemaal gebeurt?

=> Is er voldoende coördinatie?

=> Maar is er tegelijkertijd ook voldoende mogelijkheid om als meewerkenden elkaar letterlijk en figuurlijk 'te ontmoeten'

Wij moeten mensen aanspreken op hun talenten (en niet overvragen), op zoek gaan naar een aanbod waarin/waardoor mensen zich individueel aangesproken voelen => en er voor zorgen dat zij die individuele ervaring ook kunnen/mogen delen met anderen.

...

Kerk, dat zijn wij : met deze gedachte wordt gemeenschap gemaakt. Om dit te kunnen is het nodig dat mensen die elkaar in de kerk zien elkaar ook tegen komen in andere plaatselijke verbanden.

*** Diaconie :**

[[ter info :

° Artikel verschenen in het "Brasschaats Welzijnsnieuws", nieuwsbrief van de gemeentelijke welzijnsraad => Werkingsvoorstelling 'Sectorraad Diaconie' :

Diaconie is het Christelijke woord voor dienstbaarheid, voor naastenliefde, voor het in praktijk brengen van ons geloof in een God die omziet naar de mens en een voorkeurliefde heeft voor mensen aan de rand van onze maatschappij.

Ook al hebben wij hier bij ons een actieve-welvaartstaat, een zogenaamde verzorgingsstaat, er zijn nog steeds mensen die buiten hun eigen schuld om in de problemen raken.

Mensen kunnen diep in de schulden terechtkomen;

ze kunnen ziek worden zonder dat ze iemand hebben om op terug te vallen; ze kunnen ...

Er zijn bovendien altijd noden in de maatschappij

waar de sociale omkadering nog niet op gericht is, of ontoereikend.

Veel mensen zoals kansarmen, langdurig zieken, eenzame bejaarden,

mensen zonder papieren, ex-gevangenen, ... vallen door de mazen van ons sociaal vangnet omdat opvang en begeleiding onbestaande of onvoldoende uitgebouwd is.

Diaconie is de dienst vanuit de geloofsgemeenschap aan de samenleving.

Deze dienst is bijzonder gericht op mensen in nood,

voornamelijk op mensen die op een structurele manier ont-recht worden.

Deze laatste groep verkeert immers in een situatie, waarin zij nauwelijks mogelijkheden heeft of kan verwerven om zelf gerechtigheid te laten gelden.

In de diaconie probeert de geloofsgemeenschap aan deze groep tegemoet te komen

en wel door barmhartigheid te bewijzen in de directe omgang

en door een structurele ondersteuning van hun strijd tegen mensonwaardige toestanden.

Menselijke nood kent veel gezichten.

Als wij spreken over armoede, dan gaat het in diepste zin over :

armoede aan menszijn, aan gelukt en gelukkig menszijn.

Deze armoede kent meerdere invullingen.

De eerste vorm waaraan wij denken, is de materiële armoede.

Denk aan de velen die aan of onder het minimum moeten leven :

bijstandsvrouwen, randjongeren, ouderen, vreemdelingen en vluchtelingen.

Vaak gepaard aan deze materiële armoede is de sociale armoede : isolement en uitsluiting.

Mensen verliezen sociale contacten, worden niet gezien en geteld,

zijn vaak relationeel zwak en worden gemarginaliseerd.

"Stille" armoede is echte armoede.

Hierbij komt dikwijls culturele armoede.

Toegang tot onderwijs, educatie en geestelijke verrijking is er voor deze mensen niet.

Alle aandacht wordt opgeslorpt door andere zorgen.

Er is vandaag de dag echter niet alleen nood aan brood en warmte,

rechtvaardigheid en ontmoeting;
maar meer en meer ook aan zingeving, draagkracht en perspectief.
Mede hierom is er ook sprake van geestelijke armoede.
Hoeveel mensen verliezen zin en ziel, plukken de dag,
trekken in leegte en gemis door het leven?
De zucht naar alcohol, drugs, harde porno, zinloos geweld is een teken aan de wand.
Geestelijke armoede is te zien in veel levens, vooral als zij in een crisis raken.
Dan zijn deze mensen de weg helemaal kwijt.

Diaconie richt zich dus vooral op mensen die arm zijn aan menszijn.
Waarom juist op hen?
Zij hebben of verwerven nauwelijks mogelijkheden
om veranderingen-ten-goede te bewerken en dus gerechtigheid te laten gelden.

Diaconaal werk omvat twee facetten.
Het gaat om het lenigen van directe nood
en om de aanpak van de oorzaken van die nood.
Niet alleen geld geven om de schulden af te lossen, maar ook helpen beter te budgetteren.
Niet alleen uitgeprocedeerde vluchtelingen kerkasiel verlenen,
maar ook de politiek wijzen op mensonwaardige procedures.
Toewending naar de concrete mens is prioritair,
maar zij mag ons de structurele en maatschappelijke vragen niet doen vergeten.
Hoe kan voorkomen en verholpen worden
dat mensen alsmaar door tussen de wielen geraken en uitgerangeerd worden.
Omdat het diaconale werk zich dus ook bezighoudt met de aanpak van de oorzaak van noden,
is het onvermijdelijk dat diaconie zich op het politieke vlak begeeft.
Aan de andere kant : alles wat de leefsfeer van mensen beïnvloedt is een politieke zaak;
'politeia' betekent namelijk de kunst van het samenleven,
en in die zin zijn er weinig zaken die niet politiek zijn.

De Kerk is maar één kleurtje in het maatschappelijk spectrum,
nochtans voelen sommigen onder ons zich verloren in een Kerk
die achterop loopt in de maatschappij;
heeft Jezus ons niet gevraagd om trekkers te zijn, om gist in het deeg te zijn.
En door de kritiek, die wij vaak terecht krijgen, en door de onenigheid intern,
zijn gelovigen te bang om zich, buiten de muren van de kerk,
nog als gelovigen te benoemen en te gedragen.
Jezus zelf echter ging onvervaard de straat op om het goede te doen
bij de zwaksten en het uitschot eerst.
En tot vandaag krijgt Hij wereldwijde erkenning.
Waarom zouden wij niet in Zijn voetsporen treden ?
Ook al roepen omstanders ons toe dat wij naïevelingen zijn,
voor de liefde is dat er graag bijgenomen,
want wij worden immers geroepen om te dienen, kleine dienaars te zijn voor anderen.
Wie gist wil zijn, mag niet bang zijn van het deeg,
maar moet zich begeven in het gewoel van het leven,

moet mee in de vreugde en de pijn van mensen gaan staan.

Diaconie gaat altijd om een activiteit vanuit ons gelovig christen-zijn. Dat betekent niet dat in elk gesprek of daad God of de Kerk centraal moet staan, maar wel dat de drijfveer achter ons 'mens-nabij-zijn' 'de liefdevolle gemeenschap van God met ons mensen' is, die wij handen en voeten mogen/moeten geven.
"Ik was naakt en gij hebt Mij gekleed, Ik was gevangenen en gij zijt Mij komen opzoeken."

De heilsboodschap van de Kerk zal nooit echt geloofwaardig overkomen als christenen er niet met hun vel mee tussen zitten, wanneer zij niet tot bloedens toe geraakt zijn door en begaan zijn met de fysisch, psychisch, sociaal, economisch of hoe dan ook gewonde mens. Wij willen, door ons voorbeeld en onze praktijk als dienstbare christenen, laten zien wat Kerk is :
een leven buiten het kerkgebouw, waarover wij getuigen in woord en daad; en waar wij samen, in Jezus'voetsporen tredend, aan meebouwen :
"Het Rijk Gods : een rechtvaardige, solidaire, vredevolle wereld waar allen leven zullen hebben en wel in volheid."
De Kerk (= de geloofsgemeenschap) wil op deze manier weer een stroom-beweging worden waar mensen openlijk uitkomen en opkomen voor de menswaardigheid van medemensen die het meest in hun welzijn bedreigd worden.

De Sectorraad Diaconie van de federatie (= nieuwe benaming voor decanaat) Brasschaat coördineert, ondersteunt, bevordert de samenwerking tussen, biedt vorming aan, ... al de verenigingen, werkgroepen en individuele mensen, die vanuit een katholieke geloofsovertuiging en zingeving, werken aan een mensnabije, solidaire samenleving.
En roept mensen op om mee te bouwen aan : een heiligende, helende kerk => een kerk die het leven van mensen deelt door gastvrij en mensnabij, door verbonden en solidair, te zijn met 'alle' mensen; door 'levengevend' aanwezig te zijn waar mensen bedreigd worden in hun 'mens-zijn'.
Een kerk die de gist is in het maatschappelijke debat, en niet alleen zijn stem verheft als het om privé-moraal gaat, maar vooral als het gaat om verdraagzaamheid, solidariteit en rechtvaardigheid.
Een kerk die nieuwe wegen durft gaan en samen met mensen zoekt naar een antwoord op vragen die zij nu stellen, in plaats van antwoorden te geven op vragen die zij niet stellen.
Een milde kerk waarmee je op stap kunt gaan met al je gebrokenheid en kwaadheid.
Een kerk als herberg, een kerk voor mensen onderweg => dit is het beeld van de kerk die staat langs de wegen die mensen gaan :
'je kunt er zomaar binnen lopen voor een goed gesprek, voor dingen die ertoe doen, voor een kopkoffie, om je verhaal kwijt te kunnen, voor beraad over hoe het verder moet, voor onderdak, maaltijd/ bed/ bad, om je te oriënteren in deze wereld,

om eventueel samen in verzet te gaan, ...,
om samen te zoeken naar God' ...
want God gebeurt in de ontmoeting tussen mensen.

° **Opgenomen in de “Brasschaatse Sociale Kaart” => Werkingsvoorstelling ‘Sectorraad Diaconie’:**

Diaconie is het Christelijke woord voor dienstbaarheid, voor naastenliefde, voor het in praktijk brengen van ons geloof in een God die omziet naar de mens en een voorkeurliefde heeft voor mensen aan de rand van onze maatschappij. Diaconie is de dienst vanuit de geloofsgemeenschap aan de samenleving. Deze dienst is bijzonder gericht op mensen in nood, voornamelijk op mensen die op een structurele manier ont-recht worden. Deze laatste groep verkeert immers in een situatie, waarin zij nauwelijks mogelijkheden heeft of kan verwerven om zelf gerechtigheid te laten gelden. In de diaconie probeert de geloofsgemeenschap aan deze groep tegemoet te komen en wel door barmhartigheid te bewijzen in de directe omgang en door een structurele ondersteuning van hun strijd tegen menonwaardige toestanden.

De Sectorraad Diaconie van de federatie (= nieuwe benaming voor decanaat) Brasschaat coördineert, ondersteunt, bevordert de samenwerking tussen, biedt vorming aan, ... al de verenigingen, werkgroepen en individuele mensen, die vanuit een katholieke geloofsovertuiging en zingeving, werken aan een mensnabije, solidaire, rechtvaardige samenleving. En roept mensen op om mee te bouwen aan : een heiligende, helende kerk => een kerk die het leven van mensen deelt door open, gastvrij en mensnabij, door verbonden en solidair, te zijn met ‘alle’ mensen; door ‘levengevend’ aanwezig te zijn waar mensen bedreigd worden in hun ‘mens-zijn’. Een kerk die de gist is in het maatschappelijke debat, en niet alleen zijn stem verheft als het om privé-moraal gaat, maar vooral als het gaat om verdraagzaamheid, solidariteit en rechtvaardigheid. Een kerk die nieuwe wegen durft gaan en samen met mensen zoekt naar een antwoord op vragen die zij nu stellen, in plaats van antwoorden te geven op vragen die zij niet stellen. Een milde kerk waarmee je op stap kunt gaan met al je gebrokenheid en kwaadheid. Een kerk als herberg, een kerk voor mensen onderweg => dit is het beeld van de kerk die staat langs de wegen die mensen gaan : want God gebeurt in de ontmoeting tussen mensen.

...]

In de uitbouw van de plaatselijke kerkgemeenschap moet de diaconie even tastbaar aanwezig zijn als de verkondiging en de liturgie. Als de Kerk Christus wil uitdragen dan is het haar taak om daadwerkelijk aan kansarmen/kleinen de blijde boodschap te brengen en bevrijding te schenken aan wie gevangen zit in armoede en uitsluiting. In het spoor van Jezus en de eerste Kerk moet je het kerkgebeuren kunnen aflezen uit de zorg die besteed wordt aan de gekwetsten en kromgebogen mensen (Handelingen).

Onszelf in het dagelijkse leven laten raken door de gekwetste mens die ons levenspad kruist, belet niet dat wij ons eigen leven (reisweg) verder zetten; maar de ontmoeting met armen en mensen in nood kleurt het verdere leven wel anders in. Wij moeten de aanwezigheid van kansarmen en uitgestotenen in ons midden zien als een appèl aan onze evangelische radicaliteit, als een kans voor een Kerk waar iedereen thuis hoort en een plaats mag krijgen.

Vanuit een consequente keuze die onze levenswijze, gelovig- en kerkzijn sterk bevraagt en verdiept, moeten wij werken aan een Kerk die in onze directe omgeving, maar ook mondiaal, bondgenoot wordt, maar ook tochtgenoot, van de zwaksten.

Zoals Jezus handelde => Kerk-zijn.

Een Samaritaanse en een Profetische Kerk :

op roepen tot delen/solidariteit met elk-ander en strijden om gerechtigheid binnen de structuren.

Wij moeten onze werking permanent laten bevragen vanuit de leefwereld van de kansarmsten :

- hoe zouden armen en geïsoleerde mensen in nood onze gesprekken, afspraken en besluiten ervaren?
- doen wij hen 'recht aan' door ons werk?
- krijgen zij een kans om te participeren in onze besluitvorming, in onze werkingen, in de door ons aangeboden activiteiten.

De Kerk is maar één kleurtje in het maatschappelijk spectrum, nochtans voelen velen onder ons zich verloren in een Kerk die achterop loopt in de maatschappij. Heeft Jezus ons niet gevraagd om trekkers te zijn, om gist in het deeg te zijn. En door de kritiek, die wij vaak terecht krijgen, en door de onenigheid zijn gelovigen te bang om zich buiten de muren van de Kerk, nog als gelovigen te benoemen en te gedragen. Jezus zelf ging echter onvervaard de straat op om het goede te doen bij de zwaksten en het uitschot eerst;

en om gebogen mensen, mensen die op een structurele manier ont-recht worden, op te richten door een ondersteuning van hun strijd tegen mensonwaardige toestanden.

En tot vandaag krijgt Hij wereldwijde erkenning.

Waarom zouden wij niet in Zijn voetsporen treden ?

Ook al roepen omstanders ons toe dat wij naïevelingen zijn, voor de liefde is dat er graag bijgenomen, want wij worden immers geroepen om te dienen, kleine dienaars te zijn voor anderen.

Wie gist wil zijn, mag niet bang zijn van het deeg, maar moet zich begeven in het gewoel van het leven, moet mee in de vreugde en de pijn van mensen gaan staan.

Diaconie gaat altijd om een activiteit vanuit ons gelovig christen-zijn.

Dat betekent niet dat in elk gesprek of daad God of de Kerk centraal moet staan, maar wel dat de drijfveer achter ons 'mens-nabij-zijn' 'de liefdevolle gemeenschap van God met ons mensen' is, die wij handen en voeten mogen/moeten geven.

"Ik was naakt en gij hebt Mij gekleed, Ik was gevangen en gij zijt Mij komen opzoeken."

De heilsboodschap van de Kerk zal nooit echt geloofwaardig overkomen als christenen er niet met hun vel mee tussen zitten, wanneer zij niet tot bloedens toe geraakt zijn door en begaan zijn met de fysisch, psychisch, sociaal, economisch of hoe dan ook gewonde mens.

Wij willen, door ons voorbeeld en onze praktijk als dienstbare christenen, laten zien wat Kerk is :
een leven buiten het kerkgebouw, waarover wij getuigen in woord en daad en waar wij samen, in
Jezus'voetsporen tredend, aan meebouwen : "Het Rijk Gods."
=> een rechtvaardige, solidaire, vredevolle wereld;
waar allen leven zullen hebben en wel in volheid.

De Kerk (= de geloofsgemeenschap) wil op deze manier weer een stroom-beweging worden
waar mensen openlijk uitkomen en opkomen voor de menswaardigheid van medemensen die het meest in
hun welzijn bedreigd worden.

...

Een Kerk die niet dient, dient tot niets!
Als christenen worden wij allemaal opgeroepen om 'herder' te zijn voor onze medemensen.

*** Ten slot :**

Plaatselijke gemeenschappen die vanuit een federale structuur met elkaar samenwerken :
om vanuit een katholieke geloofsovertuiging en zingeving,
te werken aan een mensnabije, solidaire samenleving;
om mensen op te roepen om mee te bouwen aan : een heiligende, helende Kerk =>
een Kerk die het leven van mensen deelt
door gastvrij en mensnabij, door verbonden en solidair, te zijn met 'alle' mensen;
door 'levengevend' aanwezig te zijn waar mensen bedreigd worden in hun 'mens-zijn'.
Een Kerk die de gist is in het maatschappelijke debat,
en niet alleen zijn stem verheft als het om privé-moraal gaat,
maar vooral als het gaat om verdraagzaamheid, solidariteit en rechtvaardigheid.
Een Kerk die nieuwe wegen durft gaan
en samen met mensen zoekt naar een antwoord op vragen die zij nu stellen,
in plaats van antwoorden te geven op vragen die zij niet stellen.
Een milde Kerk waarmee je op stap kunt gaan met al je gebrokenheid en kwaadheid.
Een Kerk als herberg, een kerk voor mensen onderweg =>
Jezus stond niet op het eindpunt van de weg om mensen te ronselen, Hij ging met hen de hele weg!
Een Kerk als herberg, dit is het beeld van de Kerk die staat langs de wegen die mensen gaan :
'je kunt er zomaar binnen lopen voor een goed gesprek,
voor dingen die ertoe doen,
voor een kopkoffie,
om je verhaal kwijt te kunnen,
voor beraad over hoe het verder moet,
voor onderdak, maaltijd/ bed/ bad,
om je te oriënteren in deze wereld,
om eventueel samen in verzet te gaan, ...,
om samen te zoeken naar God,
om samen te bidden tot God, ...'
... want God gebeurt in de ontmoeting tussen mensen.

Kerk gebeurt daar waar twee of meer mensen samenkomen in Zijn Naam;
een gelovige gemeenschap is meer dan een kerkgebouw.

Kerk ontstaat als mensen gehoor geven aan de stem van de Roepende; en gastvrij, mensnabij samenkomen om de gemeenschap te zoeken met Hem, met elkaar, met de lijdende, met de rouwende, met de zoekende, met de kansarmen, met de eenzamen, ... => in hen kan Christus zelf ontmoet worden. Immers Jezus identificeert Zich met hen; ja, Hij is één van hen.

Kerk-zijn is aanwezigheids pastoraal : open, mensnabij, warm, ...
samen in het verdriet maar ook in de vreugde gaan staan,
de andere nabij-zijn, dragen en ook weer loslaten.

Een ontmoetingsruimte/-kans zijn waarin zorgbehoevende mensen even op adem mogen/kunnen komen en waar er stappen gezet worden in een samen gedragen helingsproces

=> mensen mens-nabij-zijn : als mens tot mens, als evenmens.

De gemeenschap die dit alles draagt is Kerk : 'een gemeenschap op weg in Zijn voetsporen'.

In die 'Geest' vinden ontmoetingen plaats

die op andere plaatsen andere omstandigheden niet mogelijk zijn.

Het is daar waar mensen elkaar echt ontmoeten,

de ander erkennen als iemand die open en gelijkwaardig je gratis iets te bieden heeft,

dat er ruimte in hen vrijkomt om zichzelf te ontmoeten, om op weg te gaan met zichzelf,

met vragen/twijfels/ verdriet/verlies/...

en waar de ander zich als tochtgenoot, als bondgenoot en soms als richtingswijzer aanbiedt.

...

Vanuit onze 'Spirit', 'geestdriftig', mogen meewerken aan solidaire en mensnabije gemeenschappen door handen en voeten te geven aan die liefde van de Heer voor al Zijn kinderen; een samenleving , hier ter plaatse of globaal, waar wij gist in het deeg mogen zijn, voor wie wij zout mogen zijn dat smaak geeft.

Geloof moet beleefd en voorgeleefd worden.